

Tegen Hunne Hoogmogenden, die bevolen hadden dat in een ongunstig jaargetijde verandering gemaakt werd in de bezettingen? Tegen den commandant, die de ontvangen orders niet tijdig genoeg had uitgevoerd? Neen! maar tegen Zijne Hoogheid, die in dit geval alleen de uitvoerder van een bekomen bevel en voor het overige in de gansche zaak geheel lijdelijk was geweest.

Moeder en dochter hadden intusschen den dokter laten peinzen, en, nadat het ontbijtgerei was opgeruimd, zachtjes met elkander voortgepraat. De eerste beschreef, ten behoeve van Mientje, een gekleed toilet en kapsel, die zij den vorigen avond op een salet door eene dame zien dragen en bijzonder mooi gevonden had. Mientje hoorde toe, geheel aandacht, met kleine knikjes van instemmen en begrijpen, nu en dan een bewonderend geluidje makend als er iets héél moois kwam.

„Zie je,” legde de moeder uit, „een robe en rok van hooggroen satijn, met een breeden bandelier van wit en rood gestreept, met grooten strik en lang neerhangende slippen. De lange strakke mouwen eindigen met een klein opslagje *à la hussarde*, met drie knoopjes dichtgemaakt. De hooggesloten halsdoek is van wit gaas, aan den rand geborduurd met blauwe en roode bloemen. Het kapsel *à la cavalière*, van onderen met twee rijen boucles tot op de schouders, en gedekt door een muts in den vorm van een tulband, van fijn wit en rood satijn, met witte, rood getopte pluimen. 't Was keurlijk, moet ik zeggen.”

Mientje vond het toilet mooi, mits zonder het kapsel *à la cavalière*; zij was klein van gestalte en hield in verband daarmede niet van die opzichtige kapsels. „Hè! moeder,” liet ze volgen, „weet u wat mevrouw Noordhuijs laatst zeide? Ze betreurde het zoo dat de Hollandsche mode niet toeliet alle buitenlandsche kapsels te dragen, b.v. het haar tot golven gekapt en daarop een driemastscheepje met volle zeilen en waaiende wimpels, of een landschap, een jachtpartij, een vestingbestorming. Hier moet men zich hoogstens bepalen, zeide ze, tot frisures *à la Cléopâtre*, *à l'Euridice*, *à l'hérisson*. Zij is toch wel een klein weinigje coquet, hoor.”

Mevrouw wees, met eene draaiing van het hoofd, naar den vader, bezig den tweeden brief te openen. De dokter klaagde altijd over de coquetterie van mevrouw Noordhuijs en de doktersvrouw vond mevrouw Noordhuijs óók coquet, doch ontkende het stelselmatig tegenover haar man, want gaf ze het toe, dan zou laatstgenoemde mevrouw Noordhuijs nóg coquetter vinden dan hij nu reeds deed. Dit nu behoefde niet, want het mensch had toch zooveel goeds. Bovendien, het bleef altijd in eer en deugd; niemand had iets op haar aan te merken dat wat zeggen wou.

De Utrechtsche brief was nog akeliger dan de Amsterdamsche. Utrecht was de zetel der hevigste patriotten en schier dagelijks hadden er ongeregheden plaats. En des dokters schoonzoon schetste in een aanstellerigen, huilerigen trant, een dier oploopjes; hij was lid van een dichtlievend genootschap en maakte in den vrijen tijd, dien zijn ambt van weesheer hem liet, zelf verzen. „'t Is thans zeven uren” zoo luidde het plechtstatig. „Op dit oogenblik